

אוואן בולנד

שבעה שירים

הארץ האבודה

יש לי שתי בנות.

הן כל אשר בקשתי בעולם.

או כמעט הכל.

בקשתי גם פסה אחת של ארמה:

עיר אחת לכוּדה בין גבעות. נהר אחר עירוני.
אי שרוי בתוך שלו.

כדי שאוכל לומר שלי. משלי.
ולתפונן לזה.

עתה הן גדלו והרחיקו

והזכרון עצמו

הפך למהגר,

גודר במקום

שבו האהבה מעמידה פני נוף:

היכן שהגבעות

צבען כצבע עיניו של ילד

היכן שבנותי הן מרחק, אפקים:

עם לילה,
 על סף שנה,
 אני יכולה לראות את חופי מפרץ דבלין.
 את שפכו הסלעי, את מזח הגרניט.

האם כן, אני אומרת,
 ראו אותו הן,
 מתרחקות על גב ספינת הדאר בדמדומים,

צללים נוֹפְלִים
 על פל שעליהן לעזוב
 ויאהבו לתמיד?
 ואז

אני מדמינת את עצמי
 נשענת על מעקה הספינה הפונה לחוף,
 תרה אחר מראה אחרון של יד.

אני רואה את עצמי
 בתהום תחתיות של המים ההם,
 החשכה מתקרבת במהירות, אומרת
 את כל השמות הידועים לי לארץ אבודה:

אירלנד. העדר. בת.

מזמור

ארבע לפנות בקר
 דצמבר.
 טלה יגוע
 שם בחוץ.

בְּבֶרֶק הַסִּכּוּ"ם
שֶׁל הַשָּׁמַיִם
אִיז דְּבָר
הַמּוֹשֶׁה אֶת לְבִי.

כָּאֵן הוּא כּוֹכֵב
הַהִתְגַּלוּת שְׁלִי:
מְנוֹרַת חֲדָר הַיְלָדִים
בְּחֵלוֹן הַפְּרָכְרִי הַזֶּה,

שְׁמַעְבֵּר לָהּ
כּוֹס מְרֵתֶחֶת, בְּקִבּוּק,
וְתִינוּקָת שְׂכָלָהּ
שׁוֹרְקָת כְּקוּמָקוּם.

הָאוֹר כָּבֵה.
הַשְּׁחָרָר
עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ.
הַרְגֵּל מַעִיר אוֹתִי.
אֲנִי יוֹדֵעַת הַכֹּל בְּעַל פֶּה:

הַנְּרוֹת הָאֵלֶּה
וְהַמְזֻבָּח
וְגַבֵּל הַשְּׁחָר.

וּבְאֶפְלָה
בְּזִמְזוּ שְׁשֻׁנוּ
הָעוֹלָם
הַפֶּה בְּשֵׁר.

בגן

בוֹאִי נִצָּא עֲכָשׁוּ
לפְּנֵי שֶׁהִבְקֹר
יְתַחַמֵּם.
קֹחִי אֶת אוֹפֵנִיָּה,

אֶת הַדְּבִי שֶׁלָּךְ –
זֶה שֶׁצָּבְעוּ נְחֹשֶׁת
כְּשֶׁעָרָה –
וּבוֹאִי.

אֲנִי רוֹצֶה לְהִרְאוֹת לָךְ
מָה
אֲנִי לֹא מִמֶּשׁ יוֹרְעֵת.
נִרְאֶה.

תּוֹרְנֵנוּ עֲכָשׁוּ
בְּגֵז הַזֶּה,
בְּאוֹר הַזֶּה,
בֵּין הַחֲלִזוֹנוֹת

וְהַחֲנָנִיּוֹת –
אֶחָת אֲטִית כָּל כָּךְ
אֶחָת סְגוּרָה כָּל כָּךְ –
לְלִמּוֹד.

אוּכַל לְהִרְאוֹת לָךְ דְּבָרִים:
אִיךָ שֶׁרִשׁ הַפָּרָג
מְפַלֵּס אֶת דְּרָכּוֹ,
וּמֵה שְׁלוֹם עֵץ הַתְּפוּחַ שֶׁלָּךְ,

וְאִיהַ חֲנֻנִיּוֹת
נִסְגְּרוֹת כְּמִלְכּוֹדוֹת.
אֵה טוֹב לָהּ
כְּמוֹ שָׁזָה
וְתָם
שָׁעַד כִּה
הָיָה רַק
מִיָּם מִפְּשָׁטִים,

שֶׁרַעֲנָנוּתָם
נִבְעָה בְּמִקּוֹם אַחֵר,
צָפָה וְעוֹלָה כְּאוֹ
בְּתִי:

בְּטָרֶם שָׁחַר,
בְּטָרֶם לְבִלּוֹב,
הָיָה כְּאוֹ הַחֲלוֹן
כֹּל הַבִּקֵּר הוּא לוֹ לְמִטּוֹה

וְזוֹ הִיא אֲמֶת,
זֶהוּ חֶסֶד פְּרָאִי
שֶׁרַק הָאִינְסְטִינְקָט
מְכִיר:

הַפְּנֵי אֵלַי
אֶת פְּנֵיךְ הַקְּטָנוֹת.
עוֹד נוֹתֵר בְּהֵן סִימּוֹ,
רְמֵז לְכָה.

האכלת לילה

זהו שחר.
האמיני לי,
זו עונתה, בת קטנה.
הרגע בו נפקחות החנניות,
השעה בה כספית השלוליות
הופכת ראי לסנוניות.
זמן להטביע צערנו.

אני נכנסת על בהונות.
אני מרימה אותה,
מפתלת
בפיג'מה הפרחוניית, הרכוסה.
בו, זוהי שעתו
של הצפור המקדימה ושלי
שעה בה כל הקורם זוכה.

אני מטה את הבקבוק.
איה את יונקת!
זה הטוב ביותר שבי,
עקרת בית
של חדר הילדים,
בו את שוררת,
חיים שלי.

חריץ חלב,
מציצה אחרונה
ועתה עיניה פקוחות,
משתנות גון ופגועות.
האדמה געורה
את שבה לישון.
ההאכלה הסתיימה.

תולעים מתהפכות.
כוכבים נכנסים פנימה.
אפלו הלבנה נכלמת.
עצי צפצפה הם קבים לשחר
ואנו מתחילות
את שקיעתנו הארפה.
אני מכסה אותך היטב.

סיומות

תינוקת
זעה בעריסה.
מה שלא יקרה,
לעולם אשוב להיות שלמה.

מתחתי,
לבנו הקריסטלי, העבה
של חנניות
לוגמות את מימיהן.

מאחורי,
בנותי הקטנות
ישנות
בתוך דממותיהן.

זהו לילה
בו דברים לבנים הופכים ענבר:
יסמין ונהרם –
פורח, מכריק –
של עצי התפוח.

אם ארפן
אוכל לראות

במה מסתמים הענפים:

העלה.

הטוח.

הפריחה.

ההפקר.

הרימון

האגדה היחידה שאי פעם אהבתי

היא זו על בת שאבדה בשאול.

ונמצאה וחלצה.

אהבה וסחיטה הן העקר כּאן.

קֶרס ופרספונה הם השמות.

והטוב ביותר באגדה זו הוא

שאני יכולה להכנס אליה בכל מקום. וכך עשיתי.

כילדה בגלות, בעיר

של ערפל והגאים משנים

קראתי אותה לראשונה וכראשונה

הייתי ילדה גולה בדמדומים המתפצפצים

של שאול תחתיות, בכמוש הכוכבים. מאחר יותר

יצאתי אל הדדומי קיץ

מחפשת אחר בתי עם שעת השנה.

כשהגיעה אלי בריצה הייתי מוכנה

לכל עסקה כדי להחזיק בה.

נשאתי אותה על פני עצים נשירים

וצרעות ושיחי בודליה דבשיים.

אבל הייתי קרס אז וירעתי

שהחרף ממתין לכל עלה

על כל עץ שלצדי הדרך ההיא.

ממתין ללא מנוס לכל אחר שעל פניו חלפנו.

ולי.

חֲרֵף עֶכְשׁוֹ

וְהַכּוֹכְבִים נִחְבְּאִים.
אֲנִי עוֹלָה בְּמַדְרָגוֹת וְעוֹמְדָת הֵיכָן שְׁאֲנִי יְכוּלָה לְרֹאוֹת
אֶת יְלֵדֵי יְשֵׁנָה לְצַד עֵתוֹנֵי הַנְּעֵר שְׁלָה,
פְּחִית הַקּוֹקָה קוֹלָה, צִלְחַת הַפְּרוֹת.
הַרְמוֹן! אֵיךְ שִׁכַּחְתִּי אוֹתוֹ?
הִיא יְכוּלָה הֵיטָה לְבוֹא הַבֵּיתָה וּלְהַנְצִל
וּלְסַיֵּם אֶת הַסְּפוּר וְאֶת כָּל
חֲפוּשֵׁינוּ שְׁבוּרֵי הַלֵּב אֵךְ הִיא הוֹשִׁיטָה
אֶת יָדָהּ וְקִטְפָה רְמוֹן.
הִיא הוֹשִׁיטָה אֶת יָדָהּ וּמְשַׁכָּה אֵלֶיהָ
אֶת צְלִילוֹ הַצֶּרְפָּתִי שֶׁל הַתְּפוּח
וְאֶת קוֹל הָאֵבֶן וְאֶת הַהוֹכָחָה
שֶׁגַם בְּמִקּוּם הַמּוֹת,
בְּלֶפֶה שֶׁל אַגְדָּה, בֵּינּוֹת
סִלְעִים מְלֵאֵי דְמָעוֹת בְּלִתֵּי מַחְשׁוֹת,
הַמוֹכְנוֹת לְהַפּוֹךְ לִיהְלוּמִים עַד תָּם
הַסְּפוּר, יְכוּלָה יְלֵדָה לְהֵיוֹת
רְעֵכָה. יְכַלְתִּי לְהִזְהִיר אוֹתָהּ. עוֹד יֵשׁ סְבוּי.
הַגֶּשֶׁם קָר. הַכְּבִישׁ צָבְעוּ כַחֲלָמִישׁ.
בַּפְּרָכָר יֵשׁ מְכוּנִיּוֹת וְטְלוּיֹזֶה בְּכַבְלִים.
הַכּוֹכְבִים הַמְּצַעְפִּים שְׂרוּיִים מֵעַל לְפָנֵי הָאֲדָמָה.
זָהוּ עוֹלָם אַחֵר. אֵךְ מָה עוֹד
יֵשׁ לָאֵם לְתֵת לְבַתָּהּ מִלְּבָר
קָרְעִים יָפִים כְּאֵלֶּה בְּזִמּוֹן?
אִם אֲרַחָה אֶת הַיְגוֹן אֲמַעִיט מִן הַמַּתְנָה.
הָאֲגָדָה תְּהִיָּה שְׁלָה כְּשֵׁם שֶׁהִיא שְׁלִי.
הִיא תִכְנַס לְתוֹכָהּ. כְּפִי שֶׁעֲשִׂיתִי אֲנִי.
הִיא תִתְעוֹרֵר. הִיא תֵאָחַז
אֶת הָעוֹר הַסְּמוּק, הַדֵּק כְּנִיָּר, בְּיָדָהּ.
תִּגִּישׁ אוֹתוֹ לְשִׁפְתֶיהָ. אֲנִי לֹא אוֹמֵר דְּבָר.

הַצּוּרֵךְ בַּאִירוֹנִיָּה

בִּימֵי רֵאשׁוֹן
 כְּשֶׁהִגַּשְׁמ נְסוּג,
 לְאַחַר אַרוּחַת הַצְּהָרִים אוֹ מְאַחַר מְזֶה
 נִהְגַּתִּי לְצֵאת עִם בְּתִי
 בֵּת הַשְּׁתִּים עֲשֶׂרָה אֶל הָעִיר
 וּלְכַנּוֹז אֶת הַזְּמַן
 בְּדוּכְנֵי מְצִיאוֹת וִירִידֵי עֲתִיקוֹת.

שֵׁם הֵייתִי רוֹכֶנֶת
 עַל גְּבִי שְׁלֶחֶנוֹת,
 שְׂבוּיָה בְּקֶסֶם
 הַמְּקוֹם, מִסְגְּרוֹת הָעֵץ,
 מְרֵאוֹת. בְּתִי עֲמָדָה
 בְּקֶצֶה הַשָּׁנִי שֶׁל הַחֲדָר,
 שְׁעָרָה הַלוֹהֵב
 בּוֹלֵט לְעִין בְּכָל פְּעַם –
 וְלֹא הָיָה זֶה לְעֵתִים קְרוֹבוֹת –

שְׁפָנִיתִי לְאַחֹר.
 פְּנִיתִי לְאַחֹר.
 הִיא נֶעְלָמָה.

בְּגֵרָה. כְּכֹר לֹא רוֹצֶה
 לְבּוֹא אֵתִי, בְּכָל פְּעַם
 שְׁיוֹם רֵאשׁוֹן נָאָה
 פּוֹרֵשׁ אֶת הַבְּטָחוֹתָיו
 לְהִיסְטוֹרִיּוֹת קִטְנוֹת. סִיּוּמוֹת.

בְּצַעֲרֵירוֹתִי
 לְמִדְתֵי סִגְנוֹנוֹת: שְׁמוּשָׁם
 וּמְקוֹרָם. אֵיזוֹ עֵת

נודעה בשל אלו
קשׁוּטִים: וְנִמְשַׁכְתִּי תָמִיד
לְדַבּוֹר הַלִּירִי, הַטּוֹן הַרוֹגֵעַ.
אֵה מְעוֹלָם לֹא חֲשַׁבְתִּי
שְׁאֲזַדְקַק אִי פַעַם,
כְּמוֹ עֲכָשׁוּ, לְדַבֵּר מָה אֶפְל יוֹתֵר:

רוּחַ הָאִירוֹנִיָּה,
יְדִידְתִי סוֹפֶרֶת אַרְסִית
שֶׁל עֵבֶר, שֶׁל זְכָרוֹן, –
וְשֶׁל כְּאֵבוֹ, הַמְּשִׁיב
מְכֹאֲבִים, מְדַקְרוֹת תּוֹכְחָה
הַמְּזַכֵּירוֹת לִי
כִּי הֵייתִי בְּאוֹתָם חֲדָרִים,
עַם בְּתִי,
וְגַבִּי מִפְּנֵה אֵלֶיהָ
תָּרָה – כְּמָה אִירוֹנִי!
אַחַר דְּבָרִים יְפִים.

מאנגלית ליאור שטרנברג